

[Undervisningsministeren.]

rende virksomhed i 3—4 måneder, og den tid har været meget betrængt på mange måder.

Det ærede medlem ønskede klarere retningslinier for pengenes anvendelse og mente, at en ren og skær bemyndigelseslov ikke er nok. Jeg er nu ikke sikker på, at man kan kalde dette rammelovforslag en bemyndigelseslov, idet det dog, sådan som § 3 er udformet, er meningen, at alt skal foregå i samråd med de ministerier, under hvem de elever henhører — for at sige det kort —, som trænger til hjælp. Jeg synes, det må foregå ved et ganske vidtstrakt samarbejde mellem ministerierne.

Det ærede medlem var også inde på tanken om et rådgivende kulturudvalg, og det kan godt være, at det resultat, vi kommer til, bliver, at udvalget skal bestå også af andre kræfter end ministeriernes embedsmænd.

Når det ærede medlem i indledningen af sin tale erklærede, at først nu bliver man opmærksom på den stærke trang til hjælp, der er hos mange af de studerende, er det dog vist at gøre den høje rigsdag uret. Vi er i alt fald nogle stykker, som egentlig længe har været temmelig forpint ved tanken om de studerendes dårlige kår, så det er ikke noget nyt; men det ville være glædeligt, hvis man hurtigt kunne komme dem til hjælp, og jeg mener ligesom det ærede medlem, at man måske på ordinær vis burde skaffe midler frem ikke mindst i den første tid, for det varer jo nogen tid, før dette rigtigt kommer til at virke.

Det ærede medlem hr. Søren Olesen talte om, at man her får penge forærende af ungdommen. En sådan dyrkelse af ungdommen synes jeg er overdreven. Det er jo egentlig ikke ungdommen, der forærer disse penge, men de mennesker, som spiller på tipskuponer. Ganske vist er det de unge, kan man sige, der gør arbejdet, forsåvidt som det er dem, der spiller fodbold, men det er dog ikke dem, der giver pengene.

Det ærede medlem hr. Søren Olesen var ængstelig for, at pengene skulle blive fordelt så vidt omkring, at de ikke blev til nogen virkelig fordel, og den ængstelse nærer vi allesammen, men hvis alt går, som man kan forudse, vil det jo ikke vare så forfærdelig mange år, før fonden råder over

temmelig store midler, og vi må så se, om det ikke bliver nødvendigt at foretage en vis afgrænsning af modtagerne.

Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft udtrykte en let bitterhed overfor de mange kønne ting, der var sagt om adgangen til at studere. Men det er jo ikke specielt adgangen til at studere, der er tale om; i hvert fald må det så være adgangen til at studere i videre forstand, for det er en meget vid uddannelse, der kommer i betragtning her. Jeg har allerede talt til det ærede medlem om forholdet mellem legater og lån, og derom skal jeg ikke sige mere.

Jeg vil så slutte denne lidt for lange tale med at udtrykke ønsket om, at sagen må få en hurtig behandling i udvalget.

Bomholt: For en ordens skyld en lille bemærkning til det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft. Min udtalelse om, at bunden er nået, havde en bitone af ironi. Ordene var i virkeligheden et citat af Johan Skjoldborg. Da hans indbo havde været til tvangsauktion og han og hans kone sad tilbage med stumperne, sagde han: Bunden er nået, bette ven, nu går det mod lysere tider.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) omtalte rigsdagens stilling i almindelighed til videnskab og forskning. Jeg vil gerne i tilknytning til disse udtalelser fremhæve, at rigsdagen har et stort ansvar for det videnskabelige arbejdes muligheder i de kommende år. Vi må ikke af kriser og økonomiske vanskeligheder lade os forlede til at save i den gren, vi sidder på. Vi står alle i gæld til den videnskabelige forskning, og ikke mindst i et lille land betyder forskningens trivsel overordentlig meget. Der må imidlertid lægges en plan for de kommende års projekter og udvidelser, og her er videnskabskommissionen det rette forum. Denne kommissions plenum er lykkeligvis trådt sammen igen efter en 2—3 års pause, og det må være videnskabskommissionens opgave at opstille et arbejdsprogram for de nærmest kommende år, så at både minister, rigsdag og bevilgende myndigheder får et klarere overblik end det, som det nu er muligt at have.

Løvrigt vil jeg gerne endnu en gang understrege, at det store i denne lovgivning